

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 11

Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00087/08)

Passarem a substanciar el novè punt de l'ordre del dia, consistent en una interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari català. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Deixin-me començar dient que és un debat que no m'agrada, no voldria haver-lo de fer. Probablement necessitaríem no haver-lo de fer, però l'hem de fer, consellera. L'hem de fer i ens ha d'entendre.

I deixi'm que per situar el debat jo faci un repàs de què és el que ha estat succeint en aquest últim any i els quatre anys de Govern tripartit. Tot un repàs. Decret de teràpies naturals; sentència condemnatòria contra la Generalitat; retirada d'ambulàncies del SEM; cas de la noia basca; incendi de la Vall d'Hebron; sentència condemnatòria respecte a la Policlínica del Vallès; els casos de l'hepatitis a la Vall d'Hebron; l'incendi de la Vall d'Hebron i, finalment, l'incendi a Can Ruti.

Em detindré un moment perquè vegi on em vull situar. Després d'un incendi com a la Vall d'Hebron, on no hi havia cap responsabilitat, on ningú entoma responsabilitats polítiques, se'ns produeix un altre incendi on resulta que tots coneixem i acabem sabent que els soterranis de l'hospital s'acumulava molt de material inflamable, fent de magatzems. Tres mesos després de l'incendi d'un gran hospital i que ningú assumeixi cap responsabilitat política. Tres mesos després. Amb unes conseqüències a Can Ruti que jo crec que ens hauria d'explicar. Els sindicats ho han denunciat. A mi m'ho han explicat i em consta que a vostè també. Es va afectar la UCI, neonats, es van afectar pacients de risc, van acabar havent d'interrompre intervencions quirúrgiques i quedant-se sense llum i no hi ha cap responsabilitat política, consellera?

Aquest és el tema. No hi ha cap responsabilitat política? És la política del Govern Montilla aquesta política d'impassible a al gest, aquesta política que plomes importants d'aquest país ja han qualificat com la «política de Don Tancredo». Això és el que ens situa al bell mig del debat. I aquí, en aquesta situació, arribem en aquest debat que a mi no m'agradaria fer, que no és el de l'avortament, que no és ni molt menys el de la interrupció voluntària de l'embaràs, sinó que és el de la interrupció fraudulenta de l'embaràs. Aquest és el debat, consellera, a l'altra no ens busqui, no ens busqui perquè no hi som. No és ara quan s'ha de fer l'altre. No es fa en moments emocionals com els actuals un debat d'aquest calat. El nostre debat, el que li diem és hi han o no hi han responsabilitats polítiques? El debat és de la interrupció fraudulenta de l'embaràs.

A mi no m'agrada la paraula «infanticidi», és veritat. M'esgarrija. Però vostè i jo no podem dissimular el que hi ha al carrer. Li ha tret en editorials a diaris importants d'aquest país. La interrupció fraudulenta de l'embaràs, a partir de les vint-i-dues, vint-i-quatre, vint-i-sis, trenta setmanes, quin nom té, consellera? Jo no li ficaré el nom, però la gent li fica nom i té dret a què li expliquessin les coses.

I deixi'm dir una cosa. Precisament, perquè hi ha una fragilitat certa en la llei i en l'aplicació de la llei, la responsabilitat dels poders públics és més gran. Quan hi ha un consens social que es basa en certes fragilitats, les administracions han de ser molt conscients que han de donar garanties als ciutadans i als professionals que ho fan bé per tal que es facin bé les coses i no ens trobem com ens estem trobant.

Vostè ens pot dir, en aquesta tàctica de «Don Tancredo», que no sabíem re? No sabíem re, consellera? El *Sunday Telegraph*, la televisió danesa, tot Europa, tot el país ho sabia i nosaltres no sabíem re? És possible que hi vagin els inspectors i no trobin re? Doncs, miri, alguna cosa han fet molt malament. I si vol mirar enrere i vol dir que aquests inspectors vénen de l'època de Convergència i Unió, doncs, miri, alguna cosa han fet molt malament vostès i Convergència i Unió en aquell moment. Ja li accepto per endavant. No pot ser, consellera, que no s'assumeixin responsabilitats polítiques. No pot ser el Govern de «Don Tancredo», és el Govern de Catalunya. I vostè i nosaltres hem fet una promesa: complir i fer complir la llei, i donar garanties a

base de fer complir la llei als ciutadans, als professionals que ho fan bé, a les dones que necessiten d'aquesta garantia i que no poden estar en un sistema d'absoluta precarietat jurídica, i tant que estan soles, i el que no pot ser és que no tinguin al costat un Govern que els hi garanteixi les millors condicions sanitàries, les millors condicions jurídiques. No pot ser, consellera. Prou de «Don Tancredo». Aquest és el problema.

I sap quin és el problema i per què hem arribat aquí? Perquè quan l'Administració, les administracions i, si vostè vol, ja li accepto per endavant, les successives administracions –amb diferències, consellera– aparten la mirada, deixen que la interpretació de la llei la facin aquells que la fan a tant l'avortament. Ho entén, consellera, on està el problema? Que quan vostè o nosaltres o aquesta cambra o tota la societat apartem la mirada d'allò que no l'havíem d'apartar, ho deixem en mans d'aquells que en treuen suc i profit econòmic, d'aquells que n'acaben fent un negoci fraudulent. No estic parlant dels professionals que ho fan bé, no em defensi els professionals, es defensen sols, no la necessiten a vostè, es defensen sols. Estic parlant del frau, del control del frau, d'apartar la mirada, d'aquest Govern de «Don Tancredo», d'això li estic parlant. No ho poden continuar fent això.

No poden apartar la mirada de cada un dels problemes d'aquest país i de la sanitat d'aquest país. No pot ser que un dia sigui un accident, l'altre dia sigui una incidència, l'altre dia les hepatitis són per una multicasualitat, les altres coses són errors involuntaris. Vol dir..., al final, sembla que tot sigui degut a l'infortuni. Vol dir que tant d'infortuni pot ser casual, consellera? Vol dir que no hi ha cap responsabilitat política?

No em busqui aquí. Si hi han responsabilitats polítiques, analitzem-les i assumim-les. Si va haver-hi una inspecció que va ser insuficient, diguem-ho i demanem responsabilitats. Si som incapaços de controlar que s'estiguin fent avortaments fraudulents, fora de termini, fora dels supòsits de la llei i que això acabi sent un escàndol de la mesura que és a tot Europa, l'últim que no podem fer és dir que «nosaltres, el Govern de Catalunya, davant de l'opinió pública de Catalunya, davant de l'opinió pública de l'Estat i davant de l'opinió pública europea apartem la mirada, fem de «Don Tancredo», ens quedem impassibles davant el gest i diem que ja ho

arreglaran els jutges. No, consellera. Perquè li vaig a dir una cosa. I si el debat, que vostè diu que acabarà sent, és el d'una altra llei amb més garanties jurídiques, però darrera de qualsevol llei no hi ha un Govern que fa complir la llei i ho deixa en mans d'aquells que converteixen en negoci allò que preveu la llei, si el criteri d'aplicació de la llei es queda en mans de tots aquests que avui estan jutjats, arribem on hem arribat, perquè no hi ha aturador, perquè no hi ha nivell ètic, perquè el que nosaltres ens hem donat com a llei és el mínim comú denominador ètic que tots podem assumir. I aquesta ètica l'hem de garantir a base d'acció de Govern, a base de compromís personal, a base que quan jurem el càrrec i diem: «Complim i farem complir la llei», signifiqui alguna cosa més, no pot ser que mai tinguéssim responsabilitats polítiques.

Jo li demano que assumeixi les del seu Govern. I si n'hi han de l'època de Convergència i Unió, que les tregui, que les assumirem. Però, casos tan greus com aquests no poden acabar apartant la mirada, volent donar la sensació que ens amaguem darrere d'errors, d'imponderables o darrere del *subjudice*, perquè sí que hi ha coses que estan *subjudice*, consellera, però hi han coses que a mi em fan molt mal perquè no puc evitar saber-les, per molt decret de sumari que hi hagi, perquè les sap tot el país, perquè les sabem vostè i jo, perquè estan al carrer, perquè la gent parla de trituradores, perquè la gent parla realment d'un cas... És veritat, consellera. Per què ho hem de dissimular? Què és el que ens fa por? Què és el que ens fa por d'aquest debat?

Jo li demano que clarifiqui exactament on està la responsabilitat, com es van fer les inspeccions, com és possible que hàgim arribat aquí i no em digui que a d'altres governs i d'altres autonomies també ha passat perquè li vaig a donar una dada: una inspecció que es va fer al 2005 a Palma de Mallorca va tancar un clínica, abans que passes. Per tant, algú va fer alguna cosa en algun moment. Algú. Si algú ho va fer, també ho podríem fer nosaltres.

Faci aquesta reflexió, assumeixi responsabilitats i no s'amagui darrere de frases, d'excuses, d'errors involuntaris o que està *subjudice*. Li demano que ens contesti.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè pot ser absolutament crític amb mi, però el que no li accepto és que digui que m'amago.

Miri, aquests quatre anys, si vol passem balanç, perquè vostè ha esmentat la plana de tot però vull parlar de qüestions molt concretes.

Aquests últims quatre anys vol dir 60 per cent d'increment del pressupost del Departament de Salut. És així. No, i què, no. 60 per cent de l'increment del pressupost del Departament de Salut.

Els últims quatre anys, del 2000 al 2003, 385 milions d'euros d'inversió. 1.000 milions d'euros només en aquests quatre anys que portem.

Diu: «Vostès per què diuen que tot són fets casuals, no assumeixen responsabilitats?» Quan van succeir coses en el passat, igual que ara, que vostè ho sap com jo, d'accidents, set morts a l'hospital de Bellvitge per caiguda dels ascensors, va ser un accident. Algú va demanar responsabilitats polítiques, les va assumir?

(Remor de veus.)

Va ser un accident.

Escolti'm, deixi'm parlar amb concreció d'alguns temes que vostè planteja. Infeccions nosocomials, virus de l'hepatitis C. Prevalença d'infecció nosocomial a Catalunya, 8,3 per cent. No, i tant que el contesto, i tant.

Les infeccions formen part –les infeccions intrahospitalàries– de l'activitat sanitària, que s'ha i es continua reduint any darrere any.

Les notificacions d'hepatitis C continuen amb una tendència absolutament decreixent. Els brots d'hepatitis C en diàlisi i en altres han anat baixant.

I vostès han dit aquests dies que jo, en el cas de l'hospital de Figueres, vaig demanar responsabilitat i no és veritat. Vaig dir literalment, i les hemeroteques ho diuen, el

mateix que dic ara, eh? Hi va haver-hi un error humà involuntari i es van revisar tots els protocols. Això és excusar-se darrere. No, no, és explicar en els ciutadans el que succeeix i també la responsabilitat i el compromís polític per continuar millorant o disminuint la prevalença d'infeccions nosocomials. No només això, que som pioners – pioners, eh, senyora Belén, també– a Espanya amb el que es diu el VINCat, que és un registre fet pels mateixos professionals que volen i analitzen i que ho lidera el doctor Gudiol de l'hospital de Bellvitge, totes les infeccions que es produeixen en l'àmbit sanitari per aprendre uns dels altres.

El risc zero no existeix i s'ha de saber explicar. I no s'han de generar en els ciutadans falses expectatives.

I en el cas de Bellvitge o en el cas, diu vostè, de l'error de Bellvitge o en el cas de les infeccions de la Vall d'Hebron, nosaltres havíem parlat amb les tres famílies dels nens infectats. Eren nens greus, trasplantats i els hi havíem dit el que havia succeït. No ens vam amagar. Igual que l'error amb relació a la transfusió de sang de Bellvitge.

Ens podria acusar si haguéssim amagat en els familiars i en els pacients el fet succeït i s'ha de diferenciar entre... per descomptat, els pacients tenen dret a una reclamació patrimonial. Només faltaria. Però l'altra cosa és posar en dubte un sistema sanitari que li asseguro, eh?, que té els controls, mai suficients.

I em diu: «I en el cas de l'incendi de l'hospital de Can Ruti.» Vaig dir-ho ahir, eh?, en aquesta mateixa cambra. L'incendi es produeix per un foc en una paperera del vestidor. La propagació va ser molt petita

Fitxer 12

...foc va ser petit i es va propagar a través del cablejat. Afirmo aquí, eh?, que amb dos mil pacients, amb tots els quiròfans oberts, mil persones a la consulta externa, sis-centes persones ingressades, en un moment crític, el desallotjament va ser correcte, no hi ha hagut cap persona que hagi mort. I no vull recordar-los que això pot succeir, poden haver-hi morts davant d'un incendi, com va succeir en fets anteriors a l'hospital de Mataró, etcètera. Però això forma part d'un sistema sanitari que, com vostès

saben, és molt difícil, i que s'han de prendre decisions molt precipitades. «I per què» – ahir em deia un senyor diputat–, «vostès no van apagar la llum?» No, no vam apagar la llum, perquè precisament els cirurgians volien acabar, havien d'acabar les intervencions, i la seguretat dels pacients va passar per damunt.

I estem fent les més grans inversions a Can Ruti i a tots els hospitals. Si on fem inversions, i, per descomptat, reformes estructurals de totes les instal·lacions, és en els hospitals de l'Institut Català de la Salut: 1.200 milions –1.200 milions– d'inversió a cada un dels hospitals. Permetin-me només posar-los l'exemple de Germans Trias i Pujol. Executades, més de 25 milions hi ha, d'inversions. A punt d'iniciar-se l'obra de la gran reforma d'urgències i 12 milions d'euros per a la resta de les instal·lacions que s'arreglaran totalment, fins a un total de 110 milions d'euros; 1.200 bilions d'euros als vuit hospitals de l'Institut Català de la Salut. I això és així. I tots contempen, per descomptat, millores de totes les instal·lacions.

Tenim plans d'evacuació, complim la normativa vigent, plans contra incendis d'evacuació, formació del professional. Em sento totalment satisfeta? No. No, no ho he negat mai. M'agradaria gestionar ja, i tinc pressa, com els nostres professionals, i ciutadans i pacients, de tenir unes instal·lacions, totes, ja adequades. Però en el sistema sanitari, especialment l'hospitalari, es necessita temps.

Quatre mil vuit-cents milions d'euros d'inversió que s'està executant i amb plantejaments seriosos, en alguns casos decisions de nous hospitals també en l'Institut Català de la Salut, perquè el 2004 vam fer una revisió de tots els hospitals i decidir quins s'havien de fer nous i quins podien tenir grans reformes estructurals, que sempre contempen les millores de les instal·lacions.

Deixi'm, en el tema que vostè també veig que hi ha volgut intervenir..., amb relació a les interrupcions voluntàries de l'embaràs. Insisteixo que no es pot generar dubtes sobre l'acompliment de la legalitat. I si algú ha incomplert la legalitat en aquest moment, per descomptat duresa des del punt de vista judicial. I les inspeccions es van fer, i es van fer administrativament, amb irregularitats administratives que van ser sancionades, i requeriments posteriors. Si, per descomptat, ens varen amagar en

aquell moment documentació o anàlisi pel que s'incomplia realment la llei..., en fi, veurem finalment com acaba el procediment judicial obert.

Però vostès..., em semblava que amb vostès sí, senyor Sancho, amb el Grup de Convergència i Unió. Vostès també, perquè han tingut responsabilitats de govern a Catalunya durant vint-i-tres anys, eh?, i que no hem canviat substantivament el model. Les autoritzacions i les inspeccions segueixen i es fan constantment, i es fan bé. Però, hi insisteixo, sempre, si algú es vol saltar la llei, pot amagar-se –i ho saben com jo–, però no utilitzen una esmena a la plana de tot el sistema, perquè és molt injust. No, vostès ho estan fent. Vostè també ha utilitzat paraules i supòsits en aquesta cambra que em sembla que no és propi d'un grup parlamentari que ha tingut vint-i-tres anys responsabilitats de govern.

El president

Senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Consellera, només per acabar ràpidament amb el tema de Can Ruti. Són els sindicats els qui li pregunten. I les dades que li he donat jo me les han donat directament els professionals que s'hi trobaven. I vostè ho sap, i em diuen que li han dit a vostè. I que l'apagada es va produir quan se va apagar... No li ho discutiré, escolti, vull dir... Els professionals..., entri, miri el que hi ha hagut i, si realment hi han hagut responsabilitats a assumir, s'assumixen i ja està.

Entrem en un altre tema, que sí que és veritat que és ètic i que entra dintre..., fins i tot, no només ètic, fins i tot emocional. Jo no fico en dubte el sistema ni els bons professionals, consellera; no els fico, els defenso. La defensa del bon professional i de l'ètica és apartar –apartar– aquell que incomplix l'ètica i que incomplix la llei i no ficar-nos tots dintre el mateix sac. No m'hi fiqui a mi com a metge dintre de certs sacs, que no hi estic ni hi vull estar.

He sigut molt clar: si hem d'assumir responsabilitats, assumim-les. Què m'està dient respecte als vint-i-tres anys, consellera? Que hem de callar? No callarem, si hi han responsabilitats també dels vint-i-tres anys, tregui-les. És èticament suficient greu el

cas perquè ho traiem. I no li estic discutint –vostè insistix en el debat de la interrupció voluntària de l'embaràs i la soledat de les dones... No li estic parlant d'això. Li estic fent el debat de la interrupció fraudulenta de l'embaràs –la interrupció fraudulenta. Si parléssim d'urbanisme, parlaríem d'aquells que conculquen la llei, no d'aquells que construeixen cases, d'acord? Doncs, això s'ha de segregar, ho hem de separar. No ens demani que callem, ni vint-i-tres anys ni que en fossin cinquanta. Èticament, aquest debat s'ha de produir. I no només s'ha de produir, s'ha de depurar. I aquí hi ha una responsabilitat de la justícia? Cert. Però n'hi ha una altra que és dels poders públics, que és de la Generalitat de Catalunya. I li he ficat exactament al mateix lloc, perquè podríem canviar absolutament la llei. I si no es respectés la llei, estaríem al mateix lloc. Si no es tracta de la llei, se tracta de la conculcació de la llei. Ja podríem fer qualsevol altra llei, que si resulta que mirem cap a un altre cantó i deixem que la llei se conculqui, doncs estarem exactament al mateix lloc, sigui quina sigui la llei.

Per tant, el problema és la seva responsabilitat política, la d'aquest Govern –la d'aquest Govern. I si n'hi han d'anteriors, tregui-les, no en salvi ningú, i sap a què m'estic referint –a ningú. I li ho demano com a diputat, com a polític i com a professional: no em deixi dintre del mateix sac que uns altres; no m'ho faci, perquè a partir d'aquí, sí que em molesta. Jo no tinc res a veure, com a metge, amb aquest món. No hi tinc res a veure ni hi vull tindre res a veure. I vull que el meu Govern em garanteixi que la línia divisòria entre els que creiem en l'ètica, entre els que creiem en l'aplicació de la llei, entre els que creiem que els governs, els països i els parlaments han de tindre un mínim comú denominador ètic que s'ha de complir, que aquests tinguem la garantia que als altres se'ls segregarà i no se'ns ficarà dintre del mateix sac. No parlo del sistema, parlo d'aquells que conculquen los mínims ètics sobre els que s'ha de basar el sistema. I els hem de segregar.

I deixi'm dir-li una altra cosa, consellera. Tornem a estar en els errors, en els accidents, en la involuntarietat, i no passa res, en allò que li he denominat –i que ha sortit, ja li dic, a dos importants diaris– «l'actitud de don Tancredo». Li ho diré d'una altra manera, consellera, en un altre estil, d'una altra manera, amb unes altres formes, certament en un altre to, més dolç, més pausat: escolti, vostè no assumix cap responsabilitat vostè, *ni partía ni doblá* #, també, eh? –*ni partía ni doblà*! Vostè és la

Maleni Álvarez del Govern català! No se n'adona, consellera? No s'adona quin és el debat substancial que hi ha avui al carrer? No s'està adonant d'on estem i on està el debat? Estem discutint de la seva responsabilitat; estem discutint de la capacitat del Govern actual de la Generalitat; estem discutint de la capacitat de donar respostes als ciutadans d'allò que preocupa als ciutadans.

I l'hi insistixo: no ens demani que apartem la mirada, entre altres coses perquè tot Catalunya sap el que estava passant, perquè hi haurà molt secret de sumari, però tothom ho sabem. I ens agradaria que assumís responsabilitats. No ens agradaria tindre una consellera que acabés aquest tema amb aquesta frase de *ni partía ni doblá*, i no ens agradaria tenir una Magdalena Álvarez al nostre Govern. Està en les seues mans evitar-ho; assumisca responsabilitats, depure responsabilitats, faci les inspeccions que ha de fer i garantisca a tots els catalans que el Govern de la Generalitat és capaç de complir i fer complir la llei, i no fer que tots estem en dubte, tant el Govern com el sistema sanitari; no volem aquest dubte.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Senyor diputat, vostè, abans –i no voldria que passés per alt–, em diu que dubta dels professionals i, en canvi, ha tornat a fer esment del cas de la Jèssica. Vostè ho ha tornat a dir aquí. Quan es jutja pels mitjans –i ara políticament–, i es dubta de la professionalitat, fas un judici paral·lel. I quan l'autòpsia judicial diu que va ser una mort sobtada, s'ha de demanar perdó –s'ha de demanar perdó, eh? allò que va ser portada durant un cap de setmana, que va fer molt mal als nostres professionals, que jo vaig sortir a defensar-los després d'una investigació interna –perquè també es podien comèss, per descomptat, errors–, ha estat un breu... Jo que sàpiga vostè ho ha tornat a esmentar avui, aquí. I això és un dubte sobre... I vostè sap que tots els professionals tenen dret a equivocar-se, però majoritàriament, en la presa de decisions prenen decisions correctes pràcticament sempre.

Segon. Vostè diu: «Escolti, acumulat, perquè ha fet aquí..., tot el que ha passat.» Li vull recordar només una xifra: la taxa acumulada, en aquest moment, d'infecció de l'hepatitis c en els centres de diàlisi és de les més baixes –7 per cent; ha passat del 15 per cent al 7 per cent actual.

I vostè..., quan s'exerceix la política d'aquesta manera –d'un tema es generalitza–, planant els dubtes sobre les inspeccions. Diu: «Faci inspeccions.» Que pensa que no en fem? Vostè acaba de dir que les inspeccions es fan malament. Molt bé –molt bé–, esperarem, si els sembla, la finalització del procés judicial avui obert i d'aquest cas en tornarem a parlar. I si vam cometre errors, depurarem responsabilitats, eh? (*Veus de fons.*) No, no, perdoni. Però no esmenin la plana en el tot. I si vostès han començat una ofensiva política, no gosen dir... Escolti, en realitat, el que vostès volen –és una pregunta seriosa, eh?– és desprestigiar els serveis públics? (*Veus de fons.*) No, perquè s'ha de parlar amb rigor –s'ha de parlar amb rigor–, amb dades. Qui està prestigiant aquest Govern que vostè ridiculitza, eh? Vostè l'ha ridiculitzat en aquest hemicicle anomenant noms que no vull repetir. Vostè està en el seu dret, per descomptat –per descomptat.

Però parlem d'objectivitats: 60 per cent d'increment del pressupost del Departament de Salut (*Veus de fons.*) No, no, això és així, això és una dada objectiva. Millora de les infeccions nosocomials. Hi han problemes? Per descomptat que hi han problemes, aquest és un sistema molt fràgil; molt fràgil, perquè entre altres coses és molt exigent i amb un increment de demanda exponencial, i que l'estem readaptant, eh? Però, sincerament, eh?, si vostès han començat a voler desprestigiar els serveis públics, no ens hi trobaran –no ens hi trobaran– (*remor de veus*), perquè totes les coses que vostè ha esmentat han passat sempre en el sistema sanitari, vostè ho sap perfectament, com jo. I són o no són justificables, però han passat.

I per tant, jo el que voldria en aquest últim minut és precisament generar confiança –generar confiança– que sempre, davant de qualsevol succés, ens obliga a l'Administració, als responsables polítics, encara a ser molt més curosos, per descomptat. I si fem alguns procediments malament, els canviarem. Aquesta consellera saben vostès que ha rectificat en alguns temes, eh?, se'n digui jubilació,

se'n digui horaris o altres temes. I per tant, deixem, en aquest cas, que la justícia tanqui el seu procés. I en aquest cas, si hem de canviar... I ja els ho eh dit abans, el debat és més complex: més seguretat jurídica, més acotament dels terminis, concertació, finançament públic, aquests són els debats. Però deixin, si us plau, acabar el procés judicial i parlarem amb concreció. També # hem de canviar els procediments administratius.

Moltes gràcies.

(El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.)

El president

Senyor Sancho, això és una interpel·lació i, com vostè sap, hi han dos torns per banda, per tant... *(Veus de fons.)* No, és que no m'ha entès, és que...

Fitxer 13

... per què demana la paraula, senyor Sancho? No és que no, amb una interpel·lació, per definició, són contradiccions i per tant, no té cap sentit que li doni la paraula perquè hi ha hagut un torn, vostè ha parlat dues vegades...

El Sr. Sancho i Serena

President, hi ha una [#], em fa una petició a mi personalment i ens acusa de voler desprestigiar el sistema públic.

El president

Senyor Sancho, no té la paraula.